

[Dagmar Andreassen.]

forbindelse med en revision af mælkeloven, og jeg lovede ved den lejlighed også at hængende andre ministre ud, når jeg fik chancen. Både fiskeriministeren, handelsministeren, indenrigsministeren, finansministeren og altså landbrugsministeren er med til inden for deres ansvarsområde at hindre en naturlig produktudvikling i et landbrugsland som Danmark. Hvis vi vil være køkken i et større markedsområde, er det derfor på høje tid, vi får en tidssvarende levnedsmiddellovgivning. Jeg tror i og for sig, det er erkendt, og at kun arbejdsbyrden holder ministerierne tilbage, men det er vigtigt, og det haster.

Det sidste kan måske nok opfattes som et sidespring, men hører i høj grad sammen med hele problematikken om den industrielle udvikling. Landbrug, gartneri og frugtavl har før været en god og indbringende del af vort erhvervsliv og skulle gerne blive det igen, men så må vi forædle og produktudvikle.

Som en kommentar til mit angreb på § 1, stk. 2, i lov om udførsel af mælkekonserves beklagede forstander Karlskov Jensen i radioen i aftes folketingets eller rettere min despekt for koens fortræffeligheder. Men min vurdering af koen gik på dens rentabilitet og ikke på dens biologiske egenskaber; despekten gik udelukkende på Mejerikontorets evne til at erkende den faktiske situation. Når hr. Karlskov Jensen kalder koen Danmarks største fabrik og vi så ved, at samme fabrik får tilskud, så er det ikke bare et problem, så er det problemet. Det er jo helt galt. Jeg tror imidlertid ikke, at det er nødvendigt, at koen er en urentabel fabrik. Men dansk landbrug kan ikke løse sine problemer — og problemerne er åbenbare — ved protektionisme. Ingen producent kan i dag bestemme, hvad forbrugerne vil spise; det eneste, de kan afgøre, er, om de vil fremstille det, forbrugerne vil spise. Udviklingen i landene rundt om os er i gang; det eneste, vi kan vælge, er, om vi vil lege med eller ej. Dansk landbrug i almindelighed og mejeribrug i særdeleshed må leve op til at være et liberalt erhverv, og folketinget skal hjælpe til med en ændret levnedsmiddellovgivning. Lad os nu få gjort de ord til skamme, en husmand engang udtalte:

„De eneste ægte socialister, jeg kender, det er bønder i knibe.“

Det radikale venstre skal med største glæde medvirke i udvalgsarbejdet om lovforslaget, og vi går gerne med til, at udvalgsarbejdet sker i det allerede nedsatte udvalg.

Ove Munch: Foranlediget af en bemærkning af venstres ordfører vil jeg gerne starte med at sige, at jeg har absolut modvilje mod at vænne mig til ordet innovation.

Dernæst skal jeg uden at bruge forlænget taletid sige, at vi i socialistisk folkeparti er meget velvilligt indstillet over for dette forslag. Man kan nok ikke måle forslagens betydning ud fra de beløbsrammer, som er angivet i bemærkningerne, hvor man sigter på at bruge 20 mill. kr. det første år, stigende til 40 mill. kr. om 3-4 år, selv om jeg må indrømme, at det alligevel bliver til penge, når det summeres op, sådan som det jo er meningen. Men i disse dage, hvor man taler om milliarder, er det dog et beskedent beløb, når man tænker på, at det drejer sig om at fremme hele vores tekniske og industrielle udvikling.

Handelsministeren har benyttet lejligheden til at komme med nogle meget generelle bemærkninger om årsagerne til industriel udvikling, og uden at jeg skal gå i detaljer, synes jeg dog, det skal siges, at en enkelt bemærkning forekommer mig at være forkert. Handelsministeren mener bl. a., at tilgang af billig arbejdskraft engang i forhistorien gav basis for industriel udvikling. Jeg tror, det forholder sig lidt anderledes, for i det øjeblik arbejdskraften netop er billig, har man jo ikke noget motiv til industrialisering. Jeg tror snarere, det har noget at gøre med arbejdsdeling og dermed med udvikling af transportnettet. Dette har også betydning for os i den situation, vi i dag er i; vi må tænke på markedsproblemerne, vi kan kun udvikle vores industri i samvirke med andre landes industrier, og derfor må vi bruge statsapparatet til at støtte den danske industri, sådan at den ikke bliver slået ihjel af den udenlandske.

Jeg tror, at noget af det vigtigste i forslaget er den principielle anerkendelse af statsapparatet som et apparat, der er nødvendigt til industriudvikling. Det forekommer mig, at handelsministeren ved at fremsætte